

[Madsen-Mygdal.]

det ved jeg jo ikke. Resultatet blev i hvert Tilfælde, at Bankerne standsede Kreditten og blev enige om, at der ikke maatte bevilges mere til Burmeister & Wain.

Se, her var ganske aabenbart det Tidspunkt, da der skulde være taget fat paa en Rekonstruktion. (*Handelsministeren* [Hauge]: Det var ikke mig, der skulde gøre det). Nej, det siger jeg heller ikke. Jeg staar ikke her for at forsvare Ledelsen, det var selvfølgelig den, der først og fremmest skulde tage Initiativet, men det forekommer mig, at den højtærede Handelsminister ikke skulde være den, der stiller sig forrest i Angrebet paa Ledelsen, som han jo for øvrigt har haft et meget intimt Samarbejde med paa mange forskellige Omraader, navnlig naar man erindrer de to Ting, som man kan fastslaa som Resultat af Forhandlingen her.

Det første, der er fastslaaet, er, at Handelsministeren hverken sagde ja eller nej, skønt han jo nok kunde sige nej til 3 Mill. Kr., naar han kun havde 2 Mill. Kr. til Raadighed. Jeg mener ogsaa, at en saadan Samtale som den, der her er gengivet, maa have givet Ministeren et saadant Indblik i Forholdene, at han godt kunde have sagt nej med det samme. Jeg bebrejder altsaa ikke Handelsministeren, at han ikke sagde ja, men at han ikke sagde Nej, saaledes at denne Sag var bragt til Side, og der ikke knyttedes Forhaabninger dertil.

Det andet, der er fastslaaet ved Forhandlingen her, er, at Handelsministeren blev saa foruroliget ved denne Henvendelse, at han straks gik til Bankerne, med det Resultat, at Bankerne besluttede at standse al Kreditgivning, men uden at der i øvrigt blev foretaget noget som helst.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har Ordet for en kort Bemærkning.

Christmas Møller: Det staar efter den højtærede Handelsministers egne Ord fast, at paa det Tidspunkt, da Handelsministeren faar Henvendelsen fra Burmeister & Wain — jeg tror ikke, vi behøver at tage det saa højtideligt, om Henvendelsen var mundtlig eller skriftlig —, utvivlsomt i For sommeren 1932, saa svarer Ministeren ikke andet, end at han skal se paa det, men han er fuldkommen klar over, at Stillingen er overmaade vanskelig. Ministeren gaar straks til Bankerne. Han ved, at dette Skridt betyder, at Kreditten bliver standset, men Handelsministeren med hans Beskæftigel-

sesinteresser, Handelsministeren, der har stillet sig selv som den, der kunde anklage alle andre, foretager Maaneder igennem overhovedet intet for at redde denne store Beskæftigelsesplads.

Jeg gør endvidere opmærksom paa, at den højtærede Handelsminister har undladt at svare paa mine Spørgsmaal. Jeg har spurgt den højtærede Handelsminister, om der ikke fra Statens Side i Maanederne op til den 4. November blev foretaget økonomiske Dispositioner, som sikrede Statens Eksportkredit. Da alle Spørgsmaal jo skal besvares, saa vil vi faa dette Spørgsmaal besvaret i alt Fald i Udvalget.

Jeg spurgte endvidere den højtærede Handelsminister og gentager hermed Spørgsmaalet, om der ikke med den Risiko, som Eksportkreditterne indeholdt, og med den Betydning, som Burmeister & Wain's egen Stilling havde med Hensyn til Sikkerheden for Eksportkreditten, er foretaget Undersøgelser af Handelsministeriets kyndige, Revisorer og andre, og afgivet en Erklæring om Burmeister & Wain's Stilling. Naar man ved, hvor vanskeligt det i øvrigt er og med Rette er at faa Landets Penge, Statens Penge, saa maa der naturligvis, naar der er Tale om 20—30 Mill. Kr., foretages en saadan Undersøgelse, og det, jeg for mit Vedkommende bebrejder Ministeren, er da, at han blot har ladet Sagen gaa og ikke i Tide har søgt at finde en Ordning med Hensyn til Burmeister & Wain's Forhold.

Handelsministeren (Hauge): Det bliver nu sagt, at den Henvendelse, jeg foretog til Bankerne, bevirkede, at Bankerne standsede Kreditten til Burmeister & Wain. I disse Bemærkninger ligger en ny Anklage mod mig. Jeg burde heller ikke have gjort dette, jeg burde ikke have henvendt mig til Bankerne; det var en saare betænkelig Sag, at jeg henvendte mig i Landmandsbanken med Meddelelse om, at Burmeister & Wain havde været i Handelsministeriet for at bede om et Laan eller en Kaution. Forholdet er imidlertid slet ikke dette, at denne Henvendelse havde til Følge, at nogen Kredit blev standset. Forholdet er det, at der af samtlige de 3 Banker var ydet en Kassekredit paa 3 Mill. Kr. for hver Bank, hverken mere eller mindre, og dem kunde Firmaet trække paa, og Firmaet har faaet Lov at trække helt op til den yderste Grænse paa denne Kassekredit; men der har ikke paa noget Tidspunkt været Tale om, at denne Kassekredit kunde overskrides, saa Forholdet er